

25 -12- 2017

USTAVNI SUD CRNE GORE
U-III br.6/16
22. decembar 2017 godine
Podgorica

ADVOKAT DALIBOR TOMOVIĆ

PODGORICA, BULEVAR SVETOG PETRA CETINJSKOG BR. 130/7

U prilogu ovog akta dostavljamo vam Odluku Ustavnog suda u predmetu U-III br.6/16 od 29. novembra 2017 godine.

**GENERALNA SEKRETARKA
dr Biljana Damjanović**

Ustavni sud Crne Gore, u sastavu: Dragoljub Drašković, predsjednik suda i sudije - Milorad Gogić, Miodrag Iličković, Mevlida Muratović, Desanka Lopičić, Hamdija Šarkinović i Budimir Šćepanović, na osnovu odredaba člana 149. stav 1. tačka 3. Ustava Crne Gore, člana 48. tačka 3., člana 52. stav 1., člana 75. i člana 76. st. 2 Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br. 11/15.) i člana 83. st. 2., 3. i 4. Poslovnika Ustavnog suda Crne Gore ("Službeni list Crne Gore", br.11/15.), na sjednici suda od 29. novembra 2017. godine, većinom glasova, donio je

ODLUKU

I Usvaja se ustavna žalba i utvrđuje se da je podnosiocu ustavne žalbe, zbog nedjelotvorne istrage u predmetima, Osnovnog državnog tužilaštva u Beranama, Ktn.br.124/2007, i Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, Kti.br. 20/14, formiranim povodom događaja od 1. novembra 2007.godine, povrijeđen procesni aspekt člana 2. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

II Država Crna Gora je obavezna da plati podnosiocu ustavne žalbe, u roku od tri mjeseca od dana objavljivanja ove odluke, iznos od 7.000,00 €, na ime pravičnog zadovoljenja zbog povrede procesnog aspekta iz člana 2. Evropske konvencije.

III Ova odluka objaviće se u »Službenom listu Crne Gore«.

Obrazloženje

1.1. Tufik Softić, iz Berana, koga zastupa punomoćnik mr Dalibor Tomović, advokat iz Podgorice, podnio je blagovremenu i dozvoljenu ustavnu žalbu, protiv Naredbe Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, Kti.br. 20/14, od 28. oktobra 2015. godine, smatrajući da mu je povrijeđeno pravo iz odredaba čl. 20., 28. i 32. Ustava i čl. 2., 3., 6. i 13. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda.

1.2. U ustavnoj žalbi, u suštini je navedeno: da je 1. novembra 2007. godine, podnosilac, koji je po zanimanju novinar, napadnut ispred svoje porodične kuće u Beranama, od strane dva nepoznata lica; da je podnosilac uvjeren da je do napada došlo zbog njegovog pisanja o kriminalnim grupama sa sjevera Crne Gore, jer je zbog toga, u nekoliko navrata, dobijao prijetnje, te i da drugi razlozi ne bi mogli postojati; da je istraga u predmetnom slučaju zvanično otvorena tek nakon sedam godina, i to Naredbom Višeg državnog tužilaštva, u Bijelom Polju, protiv tri lica zbog krivičnog djela ubistvo u pokušaju iz odredbe člana 143. u vezi člana 20. Krivičnog zakonika; da je istraga obustavljena zbog nedostatka dokaza;

1.3. Obrazlažući navode o povredi prava iz odredaba člana 32. Ustava i člana 6. Konvencije, podnosilac je u žalbi istakao da se više puta obraćao Višem državnom

tužilaštvu u Bijelom Polju, urgirajući po zahtjevu za uvid i kopiranje spisa, koje mu je dozvoljeno tek nakon obraćanja Vrhovnom državnom tužiocu, g-dinu Stankoviću i njegove intervencije; da je Rukovodilac tužilaštva u Bijelom Polju, dozvolio punomoćniku podnosioca kopiranje spisa, i to 1. decembra 2015.godine, koje je obuhvatalo oko 150 stranica spisa iz izviđaja, koje je punomoćnik izvršio 2. decembra 2015.godine, kada je praktično isticao rok za preuzimanje gonjenja; da je postupanjem na ovakav način, tužilaštvo onemogućilo podnosioca da djelotvorno i efikasno ostvaruje svoje pravo na preuzimanje gonjenja (podizanje neposredne optužnice ili da pak djelotvorno od sudije za istragu traži preduzimanje dokaznih radnji), a na koje je imao pravo, shodno odredbama člana 287. ZKP-a; da bez blagovremenog dostavljanja spisa predmeta iz izviđaja, podnosilac nije bio u mogućnosti da zna koje radnje je preduzimao državni tužilac i kojim dokazima je raspolagao, imajući u vidu da je predkrivični postupak trajao gotovo sedam godina;

1.4. Obrazlažući navode o povredi prava iz člana 2. Evropske konvencije, podnosilac je naveo da je država obavezna da sprovede djelotvornu istragu napada na novinara u slučaju kada to predstavlja pokušaj ubistva, pri tom pozivajući se na praksu Evropskog suda u Strazburu, i to na odluke *Yaşa protiv Turske i Gongadze protiv Ukrajine*; da istraga ubistva, odnosno pokušaja ubistva, što je u konkretnom predmetu bio slučaj, mora biti djelotvorna, što znači da kao takva može dovesti do otkrivanja i kažnjavanja odgovornih izvršilaca i nalogodavaca, pozivajući se na odluku *Ogur protiv Turske*; da iz sprovedenog predkrivičnog postupka, proizilazi da istraga pokušaja ubistva novinara - podnosioca žalbe, koje je otvorena tek nakon sedam godina od predmetnog napada, očigledno nije djelotvorno sprovedena od strane tužilaštva u Beranama i Bijelom Polju, a što se ogleda u sledećem: da državni tužilac u Beranama, odmah nakon događaja nije izdao naredbu da se izvrši blokada grada, kao bi se spriječilo bjekstvo izvršilaca i pomagača; da ni tužilac kao ni istražni sudija, nijesu izlazili na lice mjesta, po obavještenju policije, da tužilac u Beranama nije obezbijedio da se odmah saslušaju lica, koje je podnosilac te večeri označio kao sumnjiva, tj. koja su mogla imati veze sa napadom, da nije dat nalog da se izvrši pretres stanova, prostorija, automobila lica Dragana Labudovića, Draška Vukovića, Nikole Božovića, a koje je podnosilac i označio kao sumnjive, da je podnosilac u svojstvu oštećenog prvi put saslušan tek nakon sedam godina od napada, da u svojstvu svjedoka nije saslušan Vuk Babović, koji je vlasnik prostorija gdje su nađene palice, da nije odmah pokušano da se izuzme DNK materijal napadača, budući da je podnosilac udaren rukom napadača u predjelu svoje ruke, da nije urađen DNK profil Dragana Labudovića i upoređen sa DNK profilom nađenih bejzbol palica, da nijesu odmah fotografisane povrede podnosioca kako bi se moglo precizirati sredstvo nanošenja istih, da nakon otvaranja istrage tužilac nije tražio određivanje mjera tajnog nadzora prema okrivljenima, da je nejasna neaktivnost od pet godina i šest mjeseci od strane policije i tužilaštva u fazi izviđaja, da nakon otvaranja istrage nijesu preduzimate nikakve mjerodavne aktivnosti; da Sud u Strazburu u odluci *Jularić protiv Hrvatske*, zaključuje da razdoblje potpune neaktivnosti u odnosu na napredak istrage od

oko tri godine i devet mjeseci je čini nerazumnim, dok je u odluci *Skendžić i Krznarić protiv Hrvatske* to razdoblje i kraće;

1.5. Obrazlažući navode o povredi prava iz odredaba člana 28. Ustava i člana 3. Evropske konvencije, podnosilac je istakao da je predmetnom prilikom pretrpio, a i dalje trpi trajnu napetost i strah zbog činjenice da izvršio i nalogodavci napada na njega nijesu pronađeni, posebno pri činjenici da mu je dodijeljeno obezbijedenje, kao šticenoj ličnosti, zbog procjene od strane Agencije za nacionalnu bezbjednost da mu je život ugrožen.

1.6. U konačnom, podnosilac je predložio Ustavnom sudu da utvrdi povredu navedenih ljudskih prava i sloboda, učinjenih od strane Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, te i da odluči o pravičnom zadovoljenju zbog pretrpjenе povrede ljudskih prava i sloboda zajemčenih Ustavom i Evropskom konvencijom.

2. Ustavni sud je, saglasno odredbi člana 34. stav 1. Zakona o Ustavnom sudu, zatražio od Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, mišljenje na navode sadržane u ustavnoj žalbi.

2.1. U dostavljenom mišljenju Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, navedeno je da vođenjem postupka istrage, podnosiocu ustavne žalbe nijesu povrijeđena prava i slobode koje garantuje Ustav i Evropska konvencija, pa sami tim navodi koji su istaknuti u ustavnoj žalbi, a koji se odnose na postupanje tog tužilaštva nijesu osnovani. Ovo imajući u vidu da je oštećenom Tufiku Softiću i njegovom punomoćniku, omogućen uvid i kopiranje spisa i to znatno prije 2. decembra 2015. godine, pa isti nijesu uskraćeni i onemogućeni da preuzmu krivično gonjenje, jer je na osnovu kopiranih spisa oštećeni mogao da podigne neposrednu optužnicu. Navedeno je i da je osim toga, pravilo da kada oštećeni preuzme gonjenje podizanjem neposredne optužnice, tada sud po službenoj dužnosti traži na uvid komplet spise iz tužilaštva, koji su u vezi sa događajem iz podignute optužnice. U mišljenju stoji i napomena da je predmet Kti.br. 20/14, preveden u novi upisnik Ktn.br. 4/17.

3. Za potrebe ustavnosudskog postupka, pribavljen je spis predmeta Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, Kti.br. 20/14.

4. Ustavni sud je, u sprovedenom postupku izvršio uvid u dostavljene spise predmeta Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, kao i u dokumentaciju priloženu uz ustavnu žalbu i utvrdio sledeće činjenice i okolnosti od značaja za odlučivanje u ovoj ustavnosudskoj stvari:

Činjenice i okolnosti koje se odnose na događaj od 1. novembra 2007. godine, u ul. Miljana Vukova br. 23/A u Beranama:

Uprava policije PJ Berane je podnijela krivičnu prijavu br.03/1-4317, od 7. novembra 2007. godine, protiv NN izvršioca, zbog krivičnog djela teška tjelesna povreda iz odredbe člana 151. st.1. Krivičnog zakonika, izvršenog na štetu Tufika Softića, novinara „Vijesti“, kojom je predstavljeno da su NN izvršioци predmetnom prilikom, dok je oštećeni izlazio iz svog vozila, u dvorištu ispred porodične kuće, istog napala i to jedan od napadača ga je udario sa leđa nekoliko puta palicom i to u predjelu glave, od kojih udaraca je oštećeni pao na koljena, da bi se nakon toga priključio i drugi napadač i nastavili da ga udaraju u predjelu glave i desne ruke, nakon čega su se udaljili u nepoznatom pravcu.

U cilju rasvjetljavanja krivičnopravne stvari i pronalaženja učinilaca ovog krivičnog djela, Uprava policije PJ Berane je u saradnji sa Osnovnim državnim tužilaštvom u Beranama, preduzela sledeće radnje:

- 1. i 2. novembra 2007. godine, prikupila obavještenje od Tufika Softića pred UP PJ Berane; sačinila zapisnik o uviđaju;
- 2. novembra 2007. godine, prikupila obavještenje od: Radovana Joksimovića, Radosava Bakića, Milice Novović i Gorana Kneževića;
- 5. novembra 2007. godine, prikupila obavještenje od Sanele Ramadanović;
- 8. novembra 2007. godine, dostavila krivičnu prijavu protiv NN lica;
- 15. novembra 2007. godine, sprovela poligrafsko ispitivanje Nikole Bojičića, Srđana Đuraškovića, Miljana Zečevića, Radovana Joksimovića, Radosava Bakića, Danila Babovića, Ivana Čeranića, Mila Raičevića, Vladimira Rakovića, Davida Jašarevića, Merine Amidović, Dražena Đurišića, Predraga Folića, Miomira Marsenića, Milovana Anđića, Milice Novović, Sanele Ramadanović i Gorana Kneževića;
- 19. novembra 2007. godine, dostavljen je nalaz vještačenja tragova krvi od Odsjeka za kriminalističko tehnička vještačenja iz Podgorice; pribavljeni su listinzi komunikacija za lica Radovan Joksimović i Nikola Babović;
- 20. novembra 2007. godine, ponovo je prikupljeno obavještenje od Tufika Softića;
- 6. decembra 2007. godine, izvršeno je prepoznavanje lica u Upravi policije PJ Berane, u prisustvu zamjenika ODT-a u Beranama.
- 12. decembra 2007. godine, sprovedeno je poligrafsko ispitivanje Nikole Babovića i Aleksandra Pajkovića; donijet zapisnik o prepoznavanju predmeta u UP PJ Berane u prisustvu zamjenika ODT-a u Beranama;
- 31. decembra 2007. godine, pribavljena je fotodokumentacija od UP PJ Berane;
- 7. februara 2008. godine, prikupljeno je obavještenje od Tufika Softića;
- 3. marta 2008. godine, od UP PJ Berane pribavljena je fotodokumentacija (jakna) od Radovana Joksimovića
- 2. septembra 2013. godine, od strane UP PJ Berane, dostavljen je izvještaj o DNK analizi br. 2583/13 sa fotodokumentacijom u vezi bejzbol palice;

- 4. septembra 2013. godine, sačinjen zahtjev za prikupljanje obavještenja od lica u zatvoru Dragana Labudovića i svjedoka saradnika Draška Vukovića putem međunarodne pravne pomoći;
- 5. septembra 2013. godine, od strane OP PJ Berane, dostavljen je izvještaj o DNK analizi br. 2516/13, sa fotodokumentacijom u vezi bejzbol palice;
- 10. septembra 2013. godine, prikupljeno je obavještenje od Vladimira Labudovića pred UP PJ Berane;
- 13. septembra 2013. godine, prikupljeno je obavještenje od Zajka Ejubovića pred UP PJ Berane;

Na osnovu rezultata izviđaja, dana 17. jula 2014. godine, Više državno tužilaštvo u Bijelom Polju, preuzelo je na nadležnost spise predmeta Osnovnog državnog tužilaštva u Beranama, Ktn.br.124/2007.

Više državno tužilaštvo u Bijelom Polju, je u konkretnom slučaju predzelo sljedeće radnje:

- 17. jula 2014. godine, saslušalo Tufika Softića kao svjedoka oštećenog, zatim svjedoka Draška Vukovića, kao i osumnjičene Vladimira Labudovića i Ivana Asanovića;
- 18. jula 2014. godine, donijelo Naredbu o sprovođenju istrage sa predlogom za primjenu mjere nadzora, i to protiv okrivljenih Vladimira Labudovića i Ivana Asanovića, zbog osnovane sumnje da su kao saizvršioци izvršili krivično djelo ubistvo u pokušaju iz odredaba člana 143. u vezi člana 20. Krivičnog zakonika;
- 5. avgusta 2014. godine, dostavilo je Specijalnom tužilaštvu za organizovani kriminal Republike Srbije, Zamolnicu za pružanje međunarodne pravne pomoći, kojom su tražili da se obezbjedi prisustvo i saslušanje u svojstvu okrivljenog Dragana Labudovića i u svojstvu svjedoka Boris Laban;
- 25. septembra 2014. godine, Tužilaštvo za organizovani kriminal Republike Srbije, je postupilo po predmetnoj zamolnici i dostavilo zapisnik o saslušanju okrivljenog Dragana Labudovića, kao i zapisnik o ispitivanju svjedoka Borisa Labana i audio zapis sa obavljenim dokaznim radnjama. Isti su u svojim izjavama negirali bilo kakvu umješanost sa predmetnim slučajem;
- 13. oktobra 2014. godine je donijeta Naredba da se od okrivljenih Vladimira Labudovića i Ivana Asanovića uzmu referentni uzorci DNK-a radi vještačenja;
- 20. oktobra 2014. godine, donijeta je Naredba o proširenju istrage protiv okrivljenog Dragana Labudovića zbog osnovane sumnje izvršio krivično djelo podstrekavanje na izvršenje krivičnog djela uistvo u pokušaju iz odredaba čl. 143. u vezi čl. 20. i 24. Krivičnog zakonika;
- 12. novembra 2014. godine, donijeta je Naredba kojom se određuje vještačenje od strane vještaka za oblast biološko- DNK ispitivanje za Ivana Asanovića i Vladimira Labudovića;
- 9. decembra 2014. godine Forenzički centar je dostavio izvještaj o DNK vještačenju;

- 1. aprila 2015. godine, saslušan je u svojstvu svjedoka Boris Laban.
- 28. oktobra 2015. godine, donijeta je Naredba o obustavi istrage protiv okrivljenih Ivana Asanovića, Vladimira Labudovića i Dragana Labudovića;
- 28. oktobra 2015. godine, donijelo obavještenje Tufiku Softiću i njegovom punomoćniku, advokatu Daliboru Tomoviću, da je obustavljena istraga protiv okrivljenih.

Činjenice i okolnosti koje se odnose na postupanje punomoćnika oštećenog (podnosioca ustavne žalbe) u konkretnom predmetu:

- 4. maja 2015. godine, podnio Višem državnom tužilaštvu u Bijelom Polju, zahtjev za uvid i kopiranje spisa predmeta Kti.br. 20/14 (na istom stoji konstatacija „podigao kopije (47 listova)“);
- 20. maja 2015.godine, podnio zahtjev za obavještenjem o sprovođenju dokaznih radnji;
- 19. juna 2015.godine, podnio Molbu za organizovanje sastanka oštećenog sa tužilaštvom;
- 23. jula 2015.godine, podnio II Molbu za organizovanje sastanka oštećenog sa tužilaštvom;
- 31. avgusta 2015.godine, podnio III Molbu za organizovanje sastanka oštećenog sa tužilaštvom;
- 2. novembra 2015.godine, primio obavještenje i Naredbu o obustavi istrage protiv okrivljenih (Tufik Softić je Obavještenje i Naredbu o obustavi istrage primio 4. novembra 2015. godine);
- 5. novembra 2015.godine, podnio zahtjev za uvid u cjelokupne spise predmeta Kti.br. 20/14;
- 27. novembra 2015.godine, dobio odobrenje da izvrši uvid u spise predmeta Kti.br. 20/14;

* Punomoćnik je uz ustavnu žalbu dostavio komunikaciju koju je imao preko maila, gdje se obratio Vrhovnom državnom tužiocu i to dana 30. novembra 2015.godine, obavještavajući ga da je Naredbu o obustavi istrage primio 2. novembra 2015.godine, a da mu nije odobreno kopiranje cjelokupnih spisa iz prekrivičnog postupka, moleći za urgenciju i hitno postupanje po navedenom zahtjevu.

5. Za odlučivanje u konkretnom predmetu pravno relevantne su odredbe sledećih propisa:

Ustava Crne Gore („Službeni list Crne Gore“ br. 1/2007., Amandmani I do XVI - 38/2013-1.):

Član 9.

“Potvrđeni i objavljeni međunarodni ugovori i opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava sastavni su dio unutrašnjeg pravnog poretka, imaju primat nad domaćim zakonodavstvom i neposredno se primjenjuju kada odnose uređuju drukčije od unutrašnjeg zakonodavstva.”

Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda:

Član 2.

„1. Pravo i život svakog lica zaštićeno je zakonom. Niko ne smije biti namjerno lišen života, osim prilikom izvršenja presude suda kojom je osuđen za zločin za koji je ova kazna predviđena zakonom.

2. Lišenje života se ne smatra protivnim ovom članu ako proistekne iz upotrebe sile koja je apsolutno nužna:

- a) radi odbrane nekog lica od nezakonitog nasilja;
- b) da bi se izvršilo zakonito hapšenje ili spriječilo bjekstvo lica zakonito lišenog slobode;
- c) prilikom zakonitih mjera koje se preduzimaju u cilju suzbijanja nereda ili pobune.“

Zakona o Ustavnom sudu Crne Gore („Službeni list Crne Gore“, br. 11/15.):

Član 68.

„Ustavnu žalbu može podnijeti svako fizičko i pravno lice, organizacija, naselje, grupa lica i drugi oblici organizovanja koji nemaju svojstvo pravnog lica, ako smatraju da im je povrijeđeno ljudsko pravo ili sloboda zajemčeni Ustavom, pojedinačnim aktom, radnjom ili nepostupanjem državnog organa, organa državne uprave, organa lokalne samouprave, odnosno lokalne uprave, pravnog lica ili drugog subjekta koji vrši javna ovlašćenja.

Ustavna žalba može se podnijeti nakon iscrpljivanja djelotvornih pravnih sredstava, koja podrazumijevaju da je podnosilac ustavne žalbe u postupku iskoristio sva pravna sredstva na koja je imao pravo u skladu sa zakonom, uključujući i djelotvorna i vanredna pravna sredstva i druga posebna pravna sredstva koja mogu dovesti do izmjene pojedinačnog akta u korist podnosioca ustavne žalbe, odnosno do prestanka ili ispravljanja radnje, odnosno prekida nepostupanja državnog organa, organa državne uprave, organa lokalne samouprave, odnosno lokalne uprave, pravnog lica ili drugog subjekta koji vrši javna ovlašćenja.

Ustavna žalba se može podnijeti i prije iscrpljivanja djelotvornih pravnih sredstava iz stava 2 ovog člana, ako podnosilac ustavne žalbe dokaže da pravno sredstvo na koje ima pravo u konkretnom predmetu nije ili ne bi bilo djelotvorno.

Član 75.

Ustavni sud odlučuje o povredi ljudskog prava ili slobode zajemčene Ustavom na koju se ukazuje u ustavnoj žalbi.

Član 76. stav 2.

Ako je u toku postupka odlučivanja po ustavnoj žalbi prestalo pravno dejstvo pojedinačnog akta koji je predmet ustavne žalbe, a Ustavni sud utvrdi da je tim aktom povrijeđeno ljudsko pravo ili sloboda zajemčeni Ustavom, donijeće odluku kojom se usvaja ustavna žalba i odrediti način pravičnog zadovoljenja podnosioca ustavne žalbe zbog pretrpjene povrede ljudskog prava ili slobode zajemčenih Ustavom.“

Krivičnog zakonika Crne Gore („Službeni list Crne Gore“, br.40/08, 25/10, 32/11, 64/11, 40/13, 56/13, 14/15, 42/15 i 58/15):

Član 20.

“(1) Ko sa umišljajem započne izvršenje krivičnog djela, ali ga ne dovrši, kazniće se za pokušaj krivičnog djela za koje se po zakonu može izreći kazna zatvora od pet godina ili teža kazna, a za pokušaj drugog krivičnog djela samo kad zakon izričito propisuje kažnjavanje i za pokušaj.

(2) Kao započinjanje izvršenja krivičnog djela smatra se i upotreba određenog sredstva ili primjena određenog načina izvršenja, ako su oni zakonom određeni kao obilježja krivičnog djela.

(3) Učinilac će se za pokušaj kazniti kaznom propisanom za krivično djelo, a može se i blaže kazniti.

Član 143.

Ko drugog liši života, kazniće se zatvorom od pet do petnaest godina."

Zakonika o krivičnom postupku ("Službeni list Crne Gore", br. 57/09., 49/10. i 35/15.):

Član 287.

"(1) Kad oštećeni, u skladu sa članom 59 ovog zakonika, preuzima gonjenje može podići neposrednu optužnicu.

(2) Ako oštećeni ocijeni da je, prije podizanja neposredne optužnice, neophodno sprovesti određene dokazne radnje može podnijeti predlog sudiji za istragu da on te radnje i preduzme.

(3) Ako sudija za istragu prihvati predlog iz stava 2 ovog člana, bez odlaganja će preduzeti potrebne dokazne radnje i o tome obavijestiti oštećenog.

(4) Ako sudija za istragu ne prihvati predlog iz stava 2 ovog člana zatražiće da o tome odluči vijeće iz člana 24 stav 7 ovog zakonika, koje je dužno da odluku o tome donese u roku od tri dana.

(5) Protiv odluke vijeća iz stava 4 ovog člana žalba nije dozvoljena.

Član 290. stav 4. i 5.

(4) Državni tužilac će naredbom obustaviti istragu, ako u toku istrage ili po njenom okončanju nađe da:

1) djelo koje se stavlja na teret okrivljenom nije krivično djelo ili krivično djelo koje se goni po službenoj dužnosti;

2) je nastupila zastarjelost krivičnog gonjenja ili je djelo obuhvaćeno amnestijom ili pomilovanjem;

3) postoje druge okolnosti koje trajno isključuju krivično gonjenje;

4) ne postoje dokazi iz kojih proizilazi osnovana sumnja da je okrivljeni učinio krivično djelo.

(5) Naredba iz stava 4 ovog člana će se u roku od osam dana dostaviti oštećenom, zajedno sa uputstvom da u roku od 30 dana od dana kad mu je naredba dostavljena može preuzeti krivično gonjenje podizanjem neposredne optužnice. Naredba se dostavlja i okrivljenom i njegovom braniocu."

Zakona o državnom tužilaštvu ("Službeni list Crne Gore", br.11/15. i 42/15.):

Član 148.

"Rukovodilac državnog tužilaštva ili državni tužilac ovlašćen je da od sudova i drugih državnih organa zahtijeva dostavljanje spisa, informacija i obavještenja potrebnih za preduzimanje radnji iz njegove nadležnosti, a sudovi ili drugi državni organi su dužni da postupe po njegovom zahtjevu."

Poslovnika Ustavnog suda Crne Gore ("Službeni list Crne Gore" br. 11/15.):

Član 83. stav 2., 3. i 4.

"(2) Ako Ustavni sud zaključi da se štetne posljedice utvrđene povrede ljudskog prava ili slobode zajemčene Ustavom ne mogu efikasno ispraviti na način iz stava 1. ovog člana, u odluci će odrediti pravičnu naknadu koja pripada podnosiocu ustavne žalbe zbog pretrpljene povrede.

(3) Pravična naknada iz stava 2. ovog člana isplaćuje se iz budžeta Crne Gore na zahtjev podnosioca ustavne žalbe, koji se podnosi Vladi u roku od tri mjeseca od dana kad je podnosiocu ustavne žalbe dostavljena odluka Ustavnog suda.

(4) Pravična naknada iz stava 2. ovog člana utvrđuje se u iznosu koji za Crnu Goru u svojoj praksi određuje Evropski sud za ljudska prava, u okvirima mjerila koja važe za Crnu Goru kad naknadu isplaćuju domaći organi."

6. Dopuštenost

6.1. Na samom početku, Ustavni sud primjećuje da je u konkretnom slučaju, podnositelj ustavne žalbe imao na raspolaganju zakonom propisano pravno sredstvo, koje je propustio da iskoristi. Naime, nakon dostavljanja Naredbe o obustavi istrage, od strane Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, podnositelj je imao mogućnost da preuzme krivično gonjenje podizanjem neposredne optužnice ili da pak djelotvorno od sudije za istragu traži sprovođenje određenih dokaznih radnji, a shodno odredbama člana 287. Zakonika o krivičnom postupku. Podnositelj u ustavnoj žalbi navodi da se više puta obraćao tužilaštvu u Bijelom Polju, podnosio zahtjev za uvid i razmatranje spisa, urgirao po istom više puta, te i da je nailazio na razne opstrukcije. Da mu je tužilaštvo dozvolilo cjelokupno razmatranje i kopiranje spisa, tek nakon njegovog obraćanja Vrhovnom državnom tužiocu, g-dinu Stankoviću, kada mu je praktično isticao rok da blagovremeno u zakonskom roku preuzme krivično gonjenje.

Ustavni sud ističe da je svrha iscrpljivanja pravnih sredstava koji su predviđeni zakonom, da se nadležnim državnim organima da prilika da spriječe ili isprave povrede za koje se navodi da su ih počinili, prije nego što se ti navodi iznesu pred Ustavni sud i eventualno kasnije pred institucije Konvencije. U tom smislu, a shodno praksi Evropskog suda za ljudska prava, koje se prilikom odlučivanja o ustavnoj žalbi pridržava Ustavni sud, pravilo iscrpljivanja domaćih pravnih sredstava, nalaže da podnositelj ustavne žalbe treba da ima redovni put do onih pravnih sredstava, koja se odnose na navodne povrede i koja su istovremeno dostupna i dovoljna. Postojanje takvih pravnih sredstava mora biti dovoljno izvjesno ne samo u teoriji, već i u praksi, a ako to nije tako, tada će tim pravnim sredstvima nedostajati potrebna dostupnost i efikasnost. (*vidjeti odluku Selmouni protiv Francuske, br. 25803/94, st. 74 i 75, ECHR 1999.*)

Prilikom primijene ovog pravila, mora se na odgovarajući način uzeti u obzir kontekst, te da se u tom smislu prilikom iscrpljivanja pravnih sredstava mora voditi računa da to bude sa određenim stepenom fleksibilnosti i bez prekomjernog formalizma (*vidjeti odluku Cardot protiv Francuske 1991., A br.200, st. 34*). Dakle, pravilo iscrpljivanja pravnih sredstava nije apsolutno, i kada se preispituje je li bilo poštovano, bitno je uzeti u obzir posebne okolnosti predmeta. To dalje znači, da Ustavni sud mora realno uzeti u obzir ne samo postojanje formalno pravnih sredstava koja postoje u pravnom sistemu države, već i opšti pravni i politički kontekst, u kojem ono funkcioniše, kao i lične okolnosti podnosioca. (*vidjeti odluku Akdivar i dr. protiv Turske, 1996.*), odnosno mora ispitati da li je, pod svim okolnostima predmeta, podnositelj uradio sve što se razumno moglo od njega očekivati da iscrpi sve domaće pravne lijekove (*vidjeti odluku Ilhan protiv Turske [VV], br.22277/93, stav 59, ECHR 2000- VII*).

6.2. Na osnovu navedenog, Ustavni sud ocjenjuje da su tvrdnje podnosioca o razlozima za neiscrpjivanje pravnih sredstava, u predmetnom krivičnom postupku, potvrđene činjenicama, te i da isti objektivno nije bio u mogućnosti da iskoristi pravna

sredstva propisana Zakonikom o krivičnom postupku. Prilikom donošenja ovakvog zaključka, Ustavni sud je uzeo u obzir posebne okolnosti ovog predmeta (da je podnosilac po zanimanju novinar, koji je uvjeren da je do napada došlo zbog njegovog pisanja o kriminalnim grupama sa sjevera Crne Gore, zatim da su mu u fazi izviđaja i istrage uskraćena prava i ovlašćenja koja mu u ovoj fazi postupka pripadaju po Zakoniku o krivičnom postupku (prisustvo prilikom vršenja dokaznih radnji, predlaganje dokaza i td.) a što je sve u cjelosti kulminiralo uskraćivanjem i neblagovremenom dozvolom za uvid i razmatranje spisa, kako bi isti mogao odlučiti da li će preuzeti krivično gonjenje)) kao i činjenicu da je dovedeno u pitanje jedno od temeljnih prava, a to je pravo na život iz člana 2. Konvencije, te je stoga utvrdio da se ustavna žalba mora proglasiti dopuštenom.

Osnovanost

7. Pravo na život osnova je svakog sistema za zaštitu ljudskih prava, i predstavlja jednu od osnovnih odredbi Evropske konvencije. Zajedno sa članom 3. Konvencije, predstavlja jednu od osnovnih vrijednosti demokratskih društava u okviru Savjeta Evrope. Osnovna svrha člana 2. je zaštita pojedinaca od nezakonitog oduzimanja života, i kada se čita zajedno sa članom 1. Konvencije (*obaveza da se svakom pod nadležnošću države obezbijede prava i slobode određene Konvencijom*) prećutno zahtjeva da država preuzme obavezu da istraži sve navode o nezakonitom odnosno arbitrarnom oduzimanju života. Obaveze države se mogu svrstati u tri grupe: obaveza suzdržavanja od nezakonitog oduzimanja života - negativna obaveza; obaveza donošenja djelotvorne normative i sprovedbenih mjera kao i preduzimanje drugih praktičnih koraka za zaštitu života - materijalni aspekt; obaveza istraživanja smrtnih slučajeva - procesne obaveze.

Proceduralni ili procesni aspekt člana 2. Konvencije, u najvećoj mjeri svodi se na zahtjev za sprovođenje djelotvorne službene istrage. Dakle, riječ je o pozitivnoj procesnoj obavezi države koju Ustavni sud zasniva na članu 2. u vezi člana 1. Konvencije. Osnovna svrha istrage je da obezbijedi efikasnu implementaciju domaćih zakona koji štite pravo na život i osigura odgovornost odgovornih lica.

U tom smislu, Ustavni sud smatra da kada se upotrijebi sila na način ravan pokušaju ubistva (kao što je u slučaj konkretnom predmetu), nadležni državni organi imaju obavezu da sprovedu djelotvornu istragu. Oštećeni ima pravo na istragu istog kvaliteta koji se primjenjuje na žrtve preminule usled povreda. Tako je Evropski sud za ljudska prava u predmetu *Yasa protiv Turske (1998)*, zaključio da državne vlasti nijesu propustile da zaštite život podnosioca prijave, ali jesu propustile da ispune procesnu obavezu iz člana 2. da sprovedu djelotvornu istragu napada kada je u njega ispaljeno osam metaka.

" 100. [...] u predmetnom slučaju, puka činjenica da su vlasti bile obaviještene o ubistvu podnosiocčevog strica značila je "ipso facto", nastanak obaveze iz člana 2. da se sprovede djelotvorna istraga. To se odnosi i na napad na podnosioca koji je bio ravan pokušaju ubistva s obzirom da je na njega ispaljeno osam metaka".

U drugom predmetu, *Makaratzis protiv Grčke*, Evropski sud je zauzeo stav:

“ 49. [...] U ovom slučaju sila upotrijebljena protiv podnosioca na kraju nije bila smrtonosna. To, međutim, ne isključuje u načelu ispitivanje pritužbi podnosioca na osnovu člana 2., čiji tekst pročitani u cjelini pokazuje da on obuhvata ne samo namjerno oduzimanje života nego i situacije kada je dopušteno upotrijebiti silu koja može dovesti do lišenja života kao neželjenog ishoda (vidjeti odluku *Ilhan protiv Turske [GC]*, no.22277/93, st. 75). U stvari Sud je već ispitivao pritužbe na osnovu ove odredbe u slučajevima kada navodni oštećeni nije umro usled ponašanja koje je predmet tužbe.

7.1. Minimalni standardi u pogledu djelotvornosti istrage, uključuju zahtjeve da ono mora biti: **nezavisna, nepristrasna, temeljna, brza i podvrgnuta kontroli javnosti** (v. *Maslov i Nalbandov protiv Rusije*, 24.01.2008., st.91; *Mesut Deniz protiv Turske*, 5.11.2013., st.52). Prema stavu Evropskog suda, da bi se istraga mogla smatrati efikasnom u smislu člana 2. Konvencije, mora prvenstveno biti “odgovarajuća”, odnosno tokom istrage moraju biti utvrđene sve relevantne činjenice, te kada je to moguće, ona mora dovesti do identifikacije i kažnjavanja počinitelaca. Nadalje, nadležni državni organi moraju preduzeti sve razumne mjere putem kojih će pribaviti i osigurati dokaze u predmetnom slučaju. Zaključci istage posebno, moraju biti utemeljeni na nezavisnoj, objektivnoj i temeljnoj analizi predmeta. Nadležna tijela koja sprovode istragu moraju biti nezavisna od ostalih osoba koje bi na bilo koji način mogle biti povezane s predmetom i to ne samo u hijerarhijskom nego i praktičnom smislu. Isto tako, istraga mora biti sprovedena pravovremeno i ažurno. Istraga mora biti dostupna porodici žrtve u onoj mjeri u kojoj je to potrebno za zaštitu njihovih prava. Šta više, istraga u određenoj mjeri mora biti podvrgnuta i oku javnosti. U tom smislu je Evropski sud zauzeo stav:

“ 91 i 92. [...] Istraga u principu treba da bude takva da može da dovede do utvrđivanja činjenica i da, ako se ispostavi da su navodi o zlostavljanju tačni dovede do identifikovanja i kažnjavanja svih odgovornih. (*Milić i Nikezić protiv Crne Gore*, 2015.)”:

“ 56. [...] Obaveza sprovođenja temeljne i detaljne istrage znači da nadležni istražni organi moraju uvijek da ulože ozbiljan napor na utvrde šta se dogodilo i ne smiju da se zadovolje ishitrenim i neosnovanim zaključcima da bi zatvorili istragu i formirali zaključke. Oni uvijek moraju da preduzmu sve razumne mjere da obezbijede dokaze u vezi incidenta, uključujući iskaze svjedoka i forenzičke dokaze. Svaki nedostatak u istrazi koji umanjuje šanse da se ustanovi uzrok povreda ili identitet odgovornih osoba može dovesti do kršenja ovog standard. (*Jasar protiv bivše Republike - Makedonije*, 2007.)”.

“ 118. [...] Ishod istrage treba da bude predstavljen obrazloženom odlukom, kojom se zabrinuta javnost može uvjeriti da je poštovana vladavina prava (*Kelly i dr. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 2001.)”.

Ocjena Ustavnog suda

8. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud je ispitivao je su li nadležni državni organi, u konkretnom slučaju Osnovno državno tužilaštvo u Beranama, Više državno tužilaštvo u Bijelom Polju i Uprava policije, ispunili navedene procesne obaveze člana 2 Konvencije, pri tom uzimajući u obzir specifične okolnosti slučaja, te posmatrajući istragu u cjelini.

8.1. Prvo, a i kako je to već navedeno, istraga mora biti nezavisna i nepristrasna. To u prvom redu znači da osobe odgovorne za organizovanje i sprovođenje istrage moraju biti nezavisne od osoba umiješanim u zbivanja. Među njima ne smiju postojati nikakve hijerarhijske ili institucionalne povezanosti. Nepristrasnost podrazumijeva da osobe koje sprovode istragu, ne smiju da pokažu popuštanje u odnosu na lica umiješanim u zbivanjima, sa tendencijom da ignorišu ili omalovaže optužbe protiv njih. Ustavni sud primjećuje, da u konkretnom slučaju lica koje je tužilaštvo u početku označilo kao počinioc napada na podnosioca, nijesu bile službene osobe države nego pojedinci (fizičke osobe), pa samim tim nijesu ni mogli postojati hijerarhijske ili pak institucionalne povezanosti sa osobama koji su sprovodili istragu. Takođe, na osnovu sprovedenih radnji u fazi izviđaja kao i u istrazi, ne može se zaključiti ni da su državni organi zaduženi za otkrivanje i krivično gonjenje počinitelaca, bili pristrasni u odnosu na lica koja su navodno umiješana u predmetna zbivanja.

Drugo, istraga mora biti djelotvorna (temeljna) u smislu da je sposobna dovesti do identifikacije i kažnjavanja odgovornih. To podrazumijeva, da obaveza djelotvorne istrage, dakle, nije vezana za rezultat odnosno ishod istrage, već za način na koji se ona provodi. Posebno, nadležni državni organi, moraju preduzeti razumne korake koji su im na raspolaganju kako bi "osigurali dokaze" koji se odnose na izgred uključujući, *inter alia*, svjedočenje očevidaca, dokaze sudske medicine, objektivnu analizu kliničkih nalaza i td. Svaki nedostatak istrage koji podriva njenu sposobnost da se kroz nju utvrdi uzrok smrti ili odgovorna osoba, može predstavljati rizik da standard iz člana 2. Konvencije neće biti zadovoljen. Tako je u predmetu *Jasar protiv bivše Jugoslovenske Republike - Makedonije (2007., st.56)*, Evropski sud zaključio da obaveza sprovođenja temeljne ili detaljne istrage znači da nadležni istražni organi moraju uvijek da ulože ozbiljan napor da utvrde šta se dogodilo i ne smiju da se zadovolje ishitrenim ili neosnovanim zaključcima da bi zatvorili istragu ili formirali zaključke. Svaki nedostatak u istrazi koji umanjuje šanse da se ustanovi uzrok povreda ili identitet odgovornih osoba može dovesti do kršenja ovog standarda.

Ustavni sud zapaža, da je nakon predmetnog događaja od 1. novembra 2007. godine, Uprava policije PJ Berane u saradnji sa Osnovnim državnim tužilaštvom u Beranama, preuzela određene radnje, a koje su se uglavnom ogledale u prikupljanju obavještenja od podnosioca žalbe i nekih drugih lica za koje su po njihovom mišljenju, postojali osnovi sumnje da su umiješani u događaj, zatim sprovela poligrafsko ispitivanje, izvršila radnju prepoznavanja lica i predmeta, pribavila fotodokumentaciju i dostavila nalaz

vještačenja tragova krvi. Nakon toga, u periodu od 3. marta 2008. do 2. septembra 2013. godine kao i u periodu od 13. septembra 2013. do 17. jula 2014. godine, Tužilaštvo u Beranama, je zauzelo pasivan položaj i nije preduzimalo baš nikakve korake (mjerodavne radnje) za obezbjeđenje dokaza u ovom slučaju. Dalje istražne mjere su preduzete od strane Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, koje je na osnovu rezultata izviđaja od 17. jula 2014. godine, preuzelo spise Osnovnog tužilaštva u Beranama i odmah nakon toga donijelo Naredbu o sprovođenju istrage. U vremenskom periodu od 18. jula 2014. do 28. oktobra 2015. godine, Više tužilaštvo u Bijelom Polju, je preduzelo određene radnje i to međunarodnim zamolbenim putem je zatraženo da se obezbijedi prisustvo i saslušanje jednog od okrivljenih kao i svjedoka, zatim je zatraženo DNK-a vještačenje, te proširena istraga na još jedno lice, a koje su u konačnom rezultirale donošenem Naredbe o obustavi istrage. U kontekstu navedenog, Ustavni sud ocjenjuje da državno tužilaštvo u Beranama u prvom redu, kao i Više tužilaštvo u Bijelom Polju, nijesu preduzeli sve zakonske i razumske korake za obezbjeđenje dokaza i koje bi prije svega bile usmjerene na sprečavanje bjekstva izvršilaca krivičnog djela, saslušanja lica na koje je podnosilac iste večeri ukazao kao i na DNK vještačenja lica koja su označena kao sumnjiva i njihove garderobe, a što je moralo biti učinjeno u najkraćem mogućem roku nakon što se predmetni napad na podnosioca desio. Sve ovo ukazuje i da istraga nije bila adekvatna, odnosno da nadležni državni organi koji imaju zakonsku obavezu gonjenje učinilaca krivičnih djela, nijesu sproveli sve radnje koje su mogle dovesti do relevantnih činjenica koje bi bile bitne za otkrivanje izvršilaca predmetnog napada.

8.2. Treće, istraga mora sprovesti odmah i sa razumnom brzinom. Trenutni odgovor nadležnih državnih organa bitan je za očuvanje povjerenja javnosti odnosno za spoznaju da se državni organi pridržavaju vladavine prava i da ne postoji ništa što bi ličilo na tajne dogovore oko nezakonitih radnji i na njihovu toleranciju. Takođe, dugi prekidi dovode u pitanje strukturalnu sposobnost istražnog sudstva da osigura brzinu i dostupnost istrage za zainteresovane porodice. Tako je u predmetu *Hugh Jordan protiv Ujedinjenog kraljevstva (2001.)* primjera radi, Evropski sud zaključio da je do otvaranja istrage prošlo 25 mjeseci, uključujući gotovo 12. mjeseci tokom kojih je policija, odlučivši da ne pokreće krivični postupak, propustila dostaviti spis službenom patologu, i to bez ikakvog objašnjenja. U vrijeme donošenja presude istražni postupak trajao je preko osam godina i nije bio završen. Shodno navedenom Evropski sud je zaključio da istraga nije bila preduzeta bez odgađanja, a nije bila ni vođena razumnom brzinom.

Takođe, Evropski sud je u predmetu *Jularić protiv Hrvatske*, prestavka br. 20106/06, presuda od 20. januara 2011. godine, utvrdio povredu procesne obaveze iz člana 2. Konvencije, zbog nedjelotvornosti istrage nadležnog organa koji je sprovodio istragu, istakavši:

" 47. Sud prvo primijetuje kako, iako je istraga započeta ubrzo nakon ubistva supruge podnositeljke zahtjeva, u razdoblju od januara 1998. do 2. novembra 2001. godine nijesu preduzeti baš nikakvi koraci, tokom kojeg razdoblja je uhvaćen jedan od

osumnjichenih, Đ.B., koji je svjedočio pred istražnim sudijom Županijskog suda u Vukovaru. Iako Sud prihvata kako je tuženoj državi trebalo neko vrijeme za organizaciju svog pravosudnog sistema na novo oslobođenim područjima, ipak nalazi da se razdoblje potpune neaktivnosti bez obzira na napredak istrage u ovom predmetu od oko tri godine i devet mjeseci čini nerazumnim čak i u tim okolnostima.”

U drugom predmetu *Skendžić i Krznarić protiv Hrvatske*, predstavka br. 16212/08, presuda od 20. januara 2011. godine, Evropski sud je takođe našao povredu člana 2. Konvencije zbog nedostatka istražnog postupka povodom nestanka M.S.-a, navodeći;

“ 84. Sud uz to primijećuje da u razdoblju od juna 2002. do februara 2004.godine, nije bilo ozbiljnih nastojanja da se pribave odgovarajući dokazi.

85. Ta su odgađanja već sama za sebe dovela u pitanje djelotvornost istrage i morala su imati negativan učinak na izglede da se utvrdi istina.

88. Sud smatra da su naprijed opisani nedostaci dovoljni kako bi se zaključilo da nacionalne vlasti nijesu provele odgovarajuću i djelotvornu istragu okolnosti oko ubistva M.S.-a.”

Vraćajući se na predmetni slučaj, Ustavni sud primijećuje da se predmetni događaj desio 1. novembra 2007. godine. Izvidajne radnje od strane Uprave policije i Tužilaštva u Beranama su trajale do 17. jula 2014. godine, kada je Više tužilaštvo u Bijelom Polju preuzelo spise i dan kasnije, donijelo Naredbu o sprovođenju istrage. Istraga je proširena na još jedno lice, donošenjem Naredbe od 20. oktobra 2014. godine, a okončana je 28. oktobra 2015. godine obustavom krivičnog gonjenja protiv svih okrivljenih. Tako da ako se uzme u obzir cjelokupan period trajanja izvidaja i istrage, on iznosi oko sedam godina, dok razdoblje potpune neaktivnosti tužilaštva (od 3. marta 2008. do 2. septembra 2013. godine i od 13. septembra 2013. do 17. jula 2014. godine ili 6 godina i 4 mjeseca) čini se nerazumnim čak i u predmetnim okolnostima.

8.3. Pored navedenog, Ustavni sud ukazuje i da istraga mora da bude podvrgnuta kontroli javnosti, a što obavezno uključuje da se oštećenom mora omogućiti da djelotvorno učestvuje u istrazi. U najvećem broju slučajeva to znači da se najbližim srodnicima mora omogućiti pristup nekim djelovima postupka i mjerodavnim dokumentima kako bi njihovo sudjelovanje bilo djelotvorno (*vidjeti odluku Mc Kerr protiv Ujedinjenog Kraljevstva (2001.) st.115*). U pogledu opravdanosti ovih načela, Ustavni sud smatra da bez blagovremenog dostavljanja spisa predmeta iz izvidaja, a kako je to u prethodnim tačkama detaljno obrazloženo, podnosilac nije bio u mogućnosti da zna koje radnje je preduzimalo državno tužilaštvo i kojim dokazima je raspolagao, pa samim tim nije ni bio u mogućnosti da sudjeluje i predlaže dokaze tokom faze u istrage, na šta ima pravo shodno odredbama Zakonika o krivičnom postupku.

Konačno, Ustavni sud zaključuje da je protok vremena neizbježno umanjio količinu i kvalitet raspoloživih dokaza a pojava nepostojanja marljivosti baca sumnju na dobru

vjeru u napore za sprovođenje istrage. Šta više, sam protok vremena je odgovoran za umanjenje mogućnosti da istraga bude okončana na način da se počinioci predmetnog događaja izvedu pred lice pravde. Takođe, protok vremena je i produžio teškoće za podnosioca ustavne žalbe kao i za članove njegove porodice, koji trpe konstantnu napetost i strah zbog toga što izvršio napada na njega nijesu pronađeni. Ustavni sud smatra, da u predmetima koji se tiču člana 2., a u vezi sa postupcima gdje se razmatra procesni aspekt ovog člana, dužina trajanja postupka je snažan pokazatelj da su postupci imali nedostatke do mjere ustanovljavanja povreda procesnih obaveza na osnovu Konvencije, osim ako nadležni državni organi nijesu pružili veoma uvjerljive i vjerovatne razloge da opravdaju takav tok postupka, a što u konkretnom predmetu nije bio slučaj.

Na osnovu izloženog, Ustavni sud smatra da istraga (izviđaj) Osnovnog državnog tužilaštva u Beranama kao i Višeg državnog tužilaštva u Bijelom Polju, nije zadovoljila standarde temeljnosti, hitnosti (efikasnosti) i transparentnosti i nije dovela do otkrivanja i eventualnog kažnjavanja lica, za koje se osnovano sumnja da su, na štetu podnosioca izvršili krivično djelo ubistvo u pokušaju. Upravo u tim propustima, Ustavni sud nalazi neispunjenje pozitivne obaveze nadležnih državnih organa da poštuju i zaštite procesni aspekt iz člana 2. Evropske konvencije.

Pravično zadovoljenje

9. Odluka o pravičnom zadovoljenju, donijeta je na osnovu dosadašnje prakse Evropskog suda za ljudska prava, u istim i sličnim slučajevima, a u okvirima mjerila koja važe za Crnu Goru kada zadovoljenje isplaćuju domaći organi, a sve shodno odredbama člana 76. stav 2. Zakona o Ustavnom sudu i člana 83. stav 4. Poslovnika Ustavnog suda Crne Gore. Pravično zadovoljenje podnosiocu ustavne žalbe će se isplatiti iz budžeta CG, na njegov prethodni zahtjev, koji se shodno odredbi člana 76. stav 3. podnosi Vladi, i to u roku od tri mjeseca od dana dostavljanja odluke Ustavnog suda.

Nezavisno od donesene odluke Ustavnog suda, nadležni državni organi Crne Gore, ostaju u obavezi da ulažu napor da bi se predmetni događaj do kraja istražio, a počinioci napada na podnosioca ustavne žalbe, otkrili i procesuirali, a sve u skladu sa relevantnom praksom Evropskog suda za ljudska prava.

10. Na osnovu iznijetih razloga, odlučeno je kao u izreci.

III Odluka o objavljivanju ove odluke zasnovana je na odredbi člana 151. stav 2. Ustava i odredbi člana 51. stav 2. Zakona o ustavnom sudu.

U-III br. 6/16
29. novembar 2017. godina
Podgorica

S. Glavotović

PREDSJEDNIK,
dr Dragoljub Drašković, s.r.